

(המשך מעמוד 19)

של פקט בן שנה, מאותם הסקופות. נפיה עם פלאי צהוב — שנמצאה או בנימו. האם יותר לצרף גם אותה כמיצג לתי? קי... כמה, כבוד השופט, כמה מארקים ודולרים תבעה ממשלת ישראל עבור הילד הזה שליבש פעם את הנופיה הזאת, עבור אחיה, מאות ילדי שבלי, ועבור כל מיליון הילדים והילדות שהושמדו עלי-פני אירופה כולה..."

על חומר-הנפץ שנמצא בתיקו קבע שילנסקי: "מומחים אף חקרו את טיב חומר-הנפץ הנמצא בתיק. אך לא פיראן טי או פנטולים בילבד נשאתי עמי, אלא אצבעות חומר-נפץ בצורת סכין מתוצרת רויס (רויך יודשע פאטנט), סכין שנעשה משומן אחי ואשר, באגרת אל אומות העולם, דרש שרי-החוק תמורה גם עבורו, וגם עבור שערות אחרות שהפכו למלוי מיוזנים..."

על הצד האידיאלוגי שהביאו לבצע את מעשהו, סיפר דוב שילנסקי בפני בית-המשפט: "מאז ימי ילדותי עד אני לתופעה האיומה, כיצד הופקרו יהודים עלידי כהנייהם. אכן, לא פלא הוא, כי את המשאומתן הפמא עם הגרמנים מבצעים אלה אשר ראו כיהודי נלווקי. אבק אדם, אלה אשר לחמו בכל מאי-דם נגד המצפים לפינוי כארגון של יהודי אירופה לארץ-ישראל — אלה אשר השתיקו את דבר השואה חודשים ארוכים, כדי לא להסתכף עם הכרטיס — כפי שנודע לי אחר-כך כבואי לארץ; אלה אשר הסגירו לאויב את המרדים שנחלצו למילחמה על פריצת שקרי הארץ, הם השמים עתה לבקר אצל אדנארא (ראש ממשלת מערב-גרמניה דאז) ביקור יד-דות... בתיקים שנושאים עתה ראשיה שרייה של ממשלת ישראל ויהאירגונים הירודים, יש חומר הרבה יותר מפיכן מאשר בתיק. נכון, אבל מיליונים היודים קום נושאי ברין וריקבון והרפת-טולם, ורוק וקיללת שהעמים מכילים תיקיהם שלהם, כבוד השופט. מציפה וריקבון ו-אמן בתיקיהם. מאותו רגע שהיה שרת וגולדמן התיישבו עם הגרמנים לדון על כסף, מאותו רגע ירדה המעקה מלכות הגרמנים. יצא הרעל מדמם, יצאו הקללות כחלל האוויר הגרמני, ועתה הם צובאים כולם עלינו..."

זירות ומגפנות

בית-המשפט דן את דוב שילנסקי למאסר 21 חודשים. הוא ריצה את מאסרו בבית-הכלא. תוך שהוא מחבר שם ספר על החיים בבית-כלא ישראלי, שבו הוקיע את נתאי-המאסר הגרועים. הישוזה ארתא למקומות-כלאיה שונים שבהם היה כלוא במילחמת-העולם.

לאחר צאתו מהכלא החל שילנסקי ללמוד מישפטים, ובתום לימודיו הפך עורך-דן. משך שנים רבות היה חבר מרכז-תנועת-החרות. ב-1961 פירסם ספר נוסף חודמאן על חוויותיו במחנות-הריכוז. מאז מלחמת ששת-הימים מפרסם דוב שי-לנסקי בקביעות מאמרים בבארץ ישראל, ירחונה של תנועת-החרות. הוא ישל אחד מבניו במלחמת יוסייה-כיסורים.

לאורך כל הקריירה הפוליטית שלו המיר שיד שילנסקי להיות ממתנגדי הקשרים בין ישראל ומערב-גרמניה, תבעיקר קשרי מיסחר. צחוק-גורל הוא שאת נאומיו ב-כנסת, שידאראד בדברי הכנסת, תדפיס מכונת-דפוס משוכללת של המדפיסה-הממשלתית, שמרבית ציודו באה ארצה במסגרת הסכם-השילומים.

שילנסקי הוא דמות של אדם, שהתייחס סורה חולפת לידו מבלי לזנוח את ריי-שומה, תוך שהוא ממשיך בהשקפותיו תר-הברתיות. שאתן הוא עוסף באורח-חיים נזירי וסגפני במקצת.

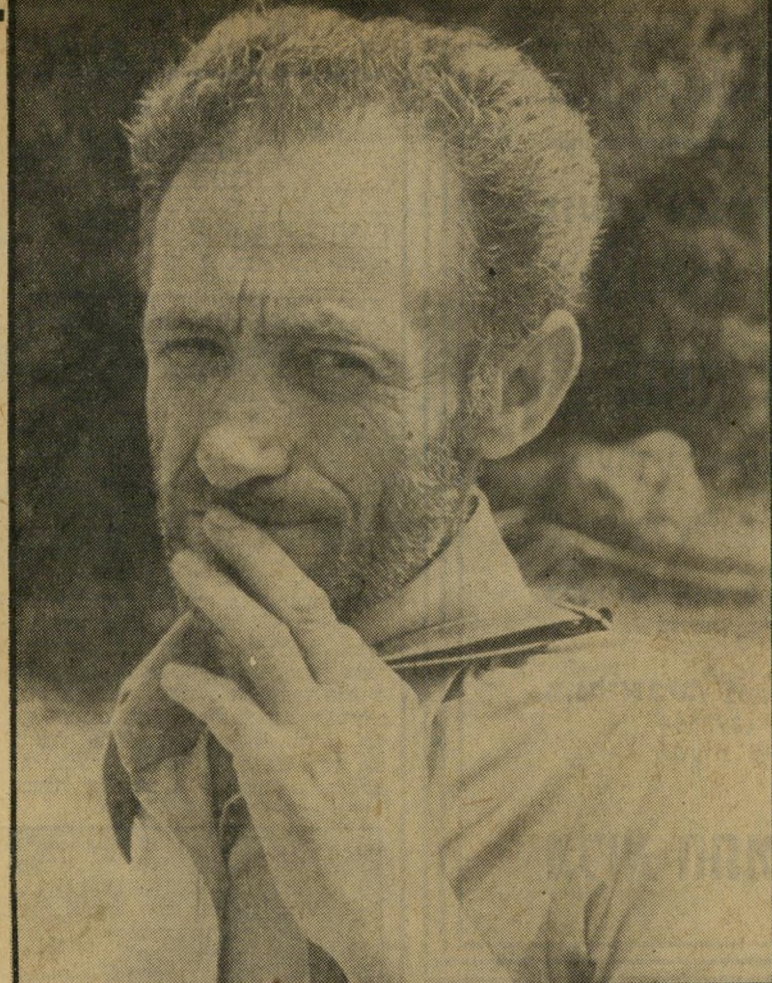
את המוטו והחברתי שלו טעה בפני בית-המשפט: "אימי ורתני ילדתי כזה שאיני יכול להתכחש לאקיונום זה של רגשות סוערים והכרת-הרובה, להתפרק מכאנו כפי שארע לרבים מארבי הנוער שלנו, שנפלו קרוב לחיים הריקניים וה-טפלים של עוד הצנת-קולנוע ועוד סמכה, ועוד רוחים כספיים, ושסירבתי להתרף בגל העכור של קארייריזם, רדיפת מי-תרות בלתי-מתבלת, ולא איכפתיות, ה-איכלים בציבור זה בכל פה..."

• רחוב בווארשה (פולין) ששימש כ-מרכז הקהילה היהודית שם עד לכיבוש הנאצי.

• כוונתו לאמירה של בוגוויין: "לה-פוך אבק-אדם — לעם."

ריטה שירץ
בת ארבעת
החודשים
לא יכלה
להיקבר -
כי היא לא
היתה יהודיה
לפי ההלכה

תי מוניות מרצדס נעצרו בשעות הבוקר ליד הכניסה לבית-הקברות הקטן. גבר נמוך-קומה, בלתי מגולח, בשנות הארבעים המאוחרות של חייו, ירד מאחת המוניות. בידיו הוא החזיק תיבת-עץ קטנה, מטר אחד אורכה ועשרים וחמישה סנטימטרים רוחבה. אחד ממלוויי כיסה את תיבת-העץ בפיסת-יבד שחורה. שלוש נשים ושלשה גברים צעדו בדרך שהתפתלה בין שדות הכותנה. הקבוצה הקטנה פסעה בשביל הצר אל גיבעה

10 ימים במקור

כעבור דקות ספורות חזרו האנשים אל המוניות ונעלמו. כך נערכה ביום החמישי בשבוע שעבר, בבית-העלמין הקטן של קיבוץ כפר-מסריק שבמיפרץ חיפה, הלווייתה של התינוקת ריטה שירץ בת ארבעת החוד-

דה אל הבור מייד. לא היו תפילות. איש לא נשא הספדים. רק אחד הגברים מילמל כמה מילים ליד הקבר. הנשים הניחו ור-פרחים קטן ליד העץ הקטן שהוצב מעל לתולית העפר. על השלט נכתבו המילים: "ריטה שירץ, 13.3.77—18.7.77."

שעליה ניצבו כמה עצים. הגבר נמוך-הקומה צעד שחוח, כשהוא נושא את תיבת-העץ השחורה בידיו. ליד קבוצת העץ צימם הם נעצרו. כמה תריסרי מצבות הבר-הזיקו שם בשמש. ולידן ניכרה בור קטן. הטכס היה קצר. תיבת-העץ הקטנה הורר-

הבנים מנחם שירץ מחבק את בנו פאצי בן השלוש, בעוד בנו הבכור, קים-אוצ'ה בן הארבע חצי מסתיר את פניו מאחרי כיסא. התמונה צולמה בדירתם של מנחם ואשתו טאקאקו, בקריית-ים. מנחם גילה שאשתו ובניו נאלצו לחפש אוכל בפחי-האשפה של הבניין כשמשכורתו איחרה להגיע בשלושה שבועות. בתמונה למעלה: מנחם שירץ נפרד מפטומו.